

A man in a dark tuxedo with a white shirt and bow tie is the central figure. The background is a vibrant, multi-colored galaxy with stars and nebulae. The text is overlaid on this image.

PAN ROMANTIK

Paul Riley je mužem vašich snů.
Nebo alespoň bude...
za odměnu.

LEISA
RAYVEN

PAN ROMANTIK

Copyright © 2017 by Leisa Rayven

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Ludvíková, 2021

Cover © maeidesign.com, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0830-7 (pdf)

PAN ROMANTIK

Leisa Rayven

Tato kniha je určena všem,
kdo se někdy cítili opomíjení a neviditelní.
Věz, prosím, že tě vidím
a že jsi krásná, neuvěřitelná
a *mnohem výjimečnější*, než si sama připouštíš.

JEDNA

Legendární muž

Když zaslechnu, jak z úst mé sice roztomilé, ale poněkud naivní sestry vypadnou slova *Pan Romantik*, jsem přesvědčena, že se nechala oblbnout další městskou legendou. Asha sedí u snídaňového pultu v našem malém brooklynském bytě a na to, že je pondělí šest ráno, vypadá vážně dobře.

Přestanu plnit kávovar a otočím se k ní. „Takže ty tvrdíš, že si ženy najímají muže, aby si splnily svoje romantické fantazie? No tak, Ash. Ty jsou přece nesplnitelné.“

„Je to pravda!“ trvá na svém. „Joanna mi to v zasedačce všechno vyklopila. Ten její umí sehrát všechny tyhle úžasné scénáře. Znáš ta klišé: zkrachovalý miliardář, sexy rebel, nejlepší kámoš, fešný podnikatel. Má v repertoáru celou řadu postav, které se vyskytují většinou jen v románcích, a prý jsou z něho klientky naprosto paf. Joanna slyšela spoustu ženských, jak o se něm minulý víkend bavily na nějaké snobské charitativní akci.“

Posměšně si odfrknu a vrátím se k přípravě kávy. „Co sakra na takové akci dělala *sekretárka Joanna*?“

„Její sestřenice je příbuzná s jakousi záhadnou lotyšskou královskou rodinou nebo tak něco. Korunnímu princovi se cestou z letiště porouchala limuzína, tak vstupenku na poslední chvíli nabídli Joanně.“

Pohlédnu na svou sestru s naprosto kamenným výrazem. „Lotyšská královská rodina. Samozřejmě. To zní vážně věrohodně.“

Moje sestra je začínající redaktorkou v jednom z nejstarších nakladatelství v New Yorku, a přestože jsem se zdaleka neseznámila se všemi jejími spolupracovníky, ti, které jsem stačila poznat, jsou každopádně podivíni.

„Není náhodou Joanna notorická lhářka?“ ptám se.

„No jo, vypráví kdejaké báchorky, ale to neznámá, že není v obraze. Jedna z ženských, které o snovém rande mluvily, tvrdila, že setkání s ním jí vyléčilo depresi. Další tvrdila, že jí zachránil manželství, protože dokud v ní neprobudil smyslnost, netušila, že si může sex tolik užít. Celý ten dav ženských ho považuje za svého romantického spasitele. Pro ně je něco jako hodně nažhavený Ježíš.“

Potřesu hlavou a sleduju, jak káva kape skrz filtr. Asha, ten větší snílek z nás dvou, zdělila veškerý zaslepený optimismus naší matky, ale nulový zdravý rozum.

„Takže mi tu tvrdíš,“ říkám a nalévám dva šálky čerstvého kafe, „že tenhle mytický divoch, o kterém nadřžená Joanna básní, je jakýsi... Co vlastně? Gigolo superhrdina?“

„Je to společník,“ vysvětluje Asha.

„Není to jen líbivé označení pro prodejného chlapa?“

„Ne. Se svými klientkami nespí.“

Podávám jí šálek kávy. „Právě jsi mi řekla, že ano.“

„Ne,“ zopakuje a znesvětí svůj hrnek ručně pražené kolumbijské směsi čtyřmi cukry, „řekla jsem, že plní jejich romantické fantazie.“

„A mezi ně sex nepatří?“

„Ne.“

„To nezní moc romanticky. Chlapa, co se mnou nespí? Toho můžu mít zadarmo.“

Asha si do kávy přidá smetanu a podrážděně povzdechne. To přede mnou dělá často. Můj neúprosný cynismus uráží její beznadějně romantické cítění. Vždycky tomu tak bylo.

Jednou, když mi bylo osm a jí šest, hádala jsem se s mámou o to, že Santa Claus neexistuje. Ashu to tak rozčílilo, že prolistovala celé moje omalovánky s Petrem Panem a nakreslila všem postavičkám čertovské rohy, dokonce i psí chůvě Naně. Příšerná potvůrka.

Abych se jí pomstila, poházela jsem celou podlahu jejího pokojíku hromadou třpytek, zatímco spala. Když se vzbudila a ptala se, co se stalo, řekla jsem jí, že víla Zvonilka dostala kvůli počmáranému Petrovi záchvat vzteku. Asha plakala celou půlhodinu, než se mámě podařilo ji přesvědčit, že jsem si jenom dělala legraci.

Nemusím snad dodávat, že moje sestřička už mi nikdy nic dalšího nezničila.

„Vážně bys někdy za sex zaplatila?“ ptá se s hloubavým výrazem, když do toustovače vkládám chleba. Chvíli o tom přemýšlím.

„To by musela být fakt velká jízda, aby to stálo za moje těžce vydělané peníze.“

„O jak velké jízdě to mluvíme?“

„Tři orgasmy, přinejmenším. Možná čtyři.“

Směje se. „Tohle nelze zažít s někým, koho neznáš.“

Tím ve skutečnosti myslí *s někým, koho nemiluješ*. Myslí si, že nejlepší sex bývá mezi lidmi, kterým na sobě opravdu záleží. To je jeden z důvodů, proč se vyhýbá jednorázovkám a mě odsuzuje za to, že jich mám tolik.

„Když toho chlapa neznáš,“ říká se svou obvyklou blahosklonností, „pak se nikdy neuvolníš natolik, abys mohla opakovaně vyvrcholit.“

Pokrčím rameny. „Podle mě podceňuješ mou schopnost umožnit cizím chlapům, aby mi poskytli potěšení.“

„Ale no tak. Neříkej mi, že se uděláš pokaždé.“

„Většinou ano.“

Nevěřicně se na mě dívá a já nemůžu popřít, že jsem si pravdu trochu upravila. Bůh ví, že několik mužů, se kterými jsem poslední dobou spala, nikdy neslyšelo o existenci klitoris. Nebo o správné technice lízání. Každý z nich měl citu pro orální rozkoš asi tolik jako čokl slintající v řeznictví.

„Nechceš někdy něco víc?“ zeptá se Asha toužebně.

Zasměju se. „Víc čeho? Ptáků?“

„Víc... Všeho.“ Povzdychne si. „Partnera. Milence. Přítel. Ochránce. Někoho, kdo tě rozveselí. Skutečného muže ve svém životě.“

„Na rozdíl od všech imaginárních mužů v mé ložnici?“

„Eden, víš, co tím myslím.“

„To víš, že jo. Jen prostě nevěřím, že je potřeba mít chlapa k tomu, aby si ženská uvědomila svou hodnotu. Jsem docela šťastná tak, jak jsem.“

Obrátí oči v sloup a usrkává kávu. I přesto, že jsme tohle probíraly tolikrát, prostě nemůže pochopit, že nechci mít vztah ani že se nehodlám šetřit pro *toho pravého*. Chudák holka nemá potuchy o tom, že *ten pravý* neexistuje. Celá ta představa je největším podvodem v dějinách lidstva.

Panna už samozřejmě není. Měla na střední škole přítele, o kterém si myslela, že je strážcem svatého grálu – až do chvíle, kdy v noci po plese narazil na její bývalou nejlepší kamarádku a ojel ji. Tím se její pětiletý plán vzít si po vysoké škole Jeremyho a stát se nejmladší vedoucí redaktorkou, která kdy působila v newyorském nakladatelství, naprosto zhroutil. I když ta druhá věc se pořád ještě splnit může, ani trochu mě nemrzí, že se Jeremyho zbavila a začala žít se mnou. Asha je zdaleka tou nejlepší spolubydlící, jakou

jsem kdy měla. I když neustále hořekuje nad mým milostným životem.

Zatímco si na toust mažu arašídové máslo, s plnou pusou kukuřičných lupínků na mě ukáže lžící. „Jednoho dne potkáš chlapa, který tvůj názor na muže naprosto změní, a až se to stane, budu z toho mít škodolibou radost a nejspíš při této příležitosti vyvěším nějaké vtipné video na YouTube.“

„To pochybuju.“

„Rozhodně.“ Když to říká, vyprskne trochu mléka a drobečků z lupínků.

„Přestaň mluvit a jez. Snažíš se marně. Jsem ráda, že jsem sama svým pánem.“

Asha polkne a otře si ústa. „A to obnáší co? Mít podřadný sex s řadou ztroskotanců?“

„Aspoň mám sex.“

„Dost nekvalitní. Máme pokoje vedle sebe. Myslíš, že nic neslyším? Říkej si o mně, že jsem staromódní, ale normální je pěkně si užívat alespoň sedm minut. Ne tři.“

„Jo, ale sex je jako pizza; i když je to špatný, je dobrý.“ Chroupu toust a usměju se na ni.

Posměšně si odfrkne a z tašky vytáhne knížku, pak ji rozevřenou položí na pult a začne si číst. Nepřekvapí mě, že jde o zamilovaný románek. Zavrtím hlavou. Jako by musela své nerealisticky romantické fantazírování ještě přiživovat.

Dojídám zbytek toustu a vtom se otevřou dveře od mého pokoje a objeví se muž bez košile.

No, když už tak mluvíme o těch „ohromných“ sexuálních partnerech...

„Ahoj.“ Polonahý muž si prohrábne vlasy a jde ke mně, džíny mu sedí nízko na bocích. Nakloní se a vlepí mi neohrabaný polibek na tvář.

Ach jo, nenávidím tahle rána.

„Hm, ahoj,“ říkám. „Chceš kafe?“

„Určitě.“

Nalévám další šálek a podávám mu ho, přičemž on se opírá o pult. Asha se podívá nejdřív na mě, pak na něj a pak zpátky na mě.

„A jo,“ říkám. „Promiň. Tohle je moje sestra Asha. Ash, tohle je...“ *Do prdele. Jak jen se jmenuje?* „Tim?“

„Tony,“ opraví mě.

„Promiň. Tony.“

„Zdravím.“ Tim nebo Tony mávne Ashe na pozdrav a pohledem ji zhodnotí; je to ten druh pohledu, který mé sestře věnuje většina mužů. Když sedíme u baru obě společně, je to vždy Asha, ke které přijdou jako první. Se svými neodolatelnými křivkami a nápadně rudými rty vypadá jako modelka, zatímco já působím jako sice výkonná, ale přece jen obyčejná osobní asistentka té krasavice.

Tony mě přejede pohledem a na očích mu vidím, jak si říká, že vlezl do postele nesprávné sestře. Jeho tupost mě nepřekvapuje. Koneckonců si takové typy vybírám. Netuší však, že mou sestru jen tak nezíská, takže má vlastně štěstí, že s ním vůbec někdo šel.

Asha se na něj chabě usměje. „Ahoj.“

Tony nebyl tou nejlepší volbou. Dala jsem se s ním dohromady včera večer poté, co mě Asha opustila v naší místní nálevně Tar Bar a šla si domů číst. Varovala jsem ji, že až vypiju pár tequil, vymknu se kontrole. Je to, jako bych byla klavír a tequila zahrála na všechny mé klávesy najednou.

„Takže, Tony,“ pronese Asha se zjevným znechucením v hlase. „Neměl bys jít do práce?“

Tony se zachechtá. Zřejmě ho pobavilo, že by měl mít práci. „Zkouška s kapelou začíná až v jednu.“

Asha mu věnuje odsuzující úsměv, který velice dobře znám, a zaboří nos do své knihy. Jde o to, že nám naše matka workoholička vštípila pevnou pracovní morálku, a pokud

je někdo nemakačenko, okamžitě si od sester Tateových vyslouží despekt.

Tony pochopí, protože odloží šálek kávy a zapluje zpátky do pokoje. O několik minut později se objeví znovu, už úplně oblečený.

„Dobře, tak zatím. Díky.“

Doprovodím ho ke vchodovým dveřím a otevřu je. Obrátí se ke mně a vysouká ze sebe: „Takže... Hm... Chceš mi dát svoje číslo, nebo...?“

Proč se na tohle ti chlapi pokaždé musí ptát? Je nad slunce jasnější, že tenhle chlap mi zavolat nehodlá, a přesto to dál rozmazává. Asi se bojí, že kdyby se nezeptal, pověším se mu na nohu a nenechám ho odejít, dokud z něj nevymámím slib, že si nechá moje číslo vytetovat na zadek.

„Ne, to je v pohodě,“ ujišťuju ho.

Úleva, která se mu rozlije po tváři, je téměř komická. „Tak teda dobře. Super. Uvidíme se.“

Zavřu dveře a zamířím zpátky do kuchyně. Asha mě sleduje, jak uklízím. Ignoruju ji. „Eden –“

„Nechci nic slyšet.“

„Máš na víc.“

„Asho, přestaň.“

„Zasloužíš si mnohem víc.“

„Vážně?“

Odhodí knihu na pult.

„Jasně že jo! Mohla bys mít *úžasného* chlapa, jen kdyby ses trochu snažila.“

Poznám mírnou narážku na můj nedostatek stylu. Každý den nosím totéž: džíny, boty, tričko a nějakou bundu, obvykle koženou. Ash má na druhou stranu víc vkusu než celý kadeřnický salon. Ví, jak obyčejné oblečení přizpůsobit nejnovější módě, takže vypadá mnohem dražší, než je. A taky, i když ohnivě rudé vlasy jsme po mámě zdědily obě, já se

spokojím s tím, že je nechávám přirozeně zvlněné splývat na ramena, kdežto Asha ty svoje nosí krátké, funky a přísně uhlazené. Perfektně ladí s jejími brýlemi s kostěnými obroučkami, které jsou spíš na efekt než kvůli skutečné korekci zraku.

Je to typická hipsterka a já jsem její naprostý opak. Kromě toho taky na rozdíl od ní nemám žádné boky; je skoro zázrak, že mi nespadnou kalhoty, jak si mě Asha často dobírá.

Aha, zapomněla jsem zmínit, že je taky nesnesitelný chytrolín.

„Edie, říkám jen to, že se kvůli sexu nemusíš spokojit pouze s *králem zkrachovanců*. Tam venku se potlouká spousta lepších chlapů. Musíš jen chtít o trošku víc, než aby *dýchal a měl penis*.“

„Hele, to mi křivdíš. Trvám i na tom, aby měl všechny svoje vlastní zuby a na krku míň než pět zločinů.“

„Páni. Neměla jsem tušení, že jsi tak vybírává.“

Usmívám se a vezmu její prázdný šálek od kávy do dřezu, abych ho umyla. Miluju ji nade vše, ale muži jsou téma, na kterém se se svou drahou sestřičkou nikdy neshodnu.

„Měla bys o něm alespoň napsat článek,“ řekne Asha, zastrčí knihu do kabelky a vezme si ovoce z mísy na stole.

Otočím se k ní. „O kom? O ulejšákovi Timovi?“

„Jmenoval se *Tony*. A bože, ne. Mluvím o Panu Romanikovi. To by byl skvělý plán, ne?“

Píšu pro *Pulse*, zpravodajský a zábavní web s více než pěti miliony předplatitelů. Ale i když jsem žurnalistiku na Newyorské univerzitě absolvovala jako jedna z nejlepších v ročníku, můj šéf mě nutí psát pitomé clickbaity, u nichž se stydím za to, že mám funkční mozek. Jde o titulky jako například: NEVĚŘÍTE, CO PRÁVĚ KIM KARDASHIANOVÁ DĚLÁ SE SVÝM ZADEČKEM! a DESET ZNÁMEK TOHO, ŽE SE VÁS VÁŠ KO-COUR SNAŽÍ ZABÍT! PŘI ČÍSLE 3 VÁM ZTUHNE KREV V ŽILÁCH!

Pořád čekám na den, kdy budu moct konečně uplatnit své čtyřleté studium investigativní novinářiny, ale vzhledem k neschopnosti mého šéfa dávat zaměstnancům nové příležitosti nemám páru, kdy to bude.

Končím s úklidem a otírám dřez. „Ash, jsem si téměř sto procentně jistá, že si z tebe Joanna s celým tím příběhem o Panu Romantikovi vystřelila. Ale i kdyby opravdu existoval, nikdo mi neodsouhlasí nějaký nepodložený žvást.“

Vloží talíře do myčky. „V tom případě zaříd, abys to měla čím podložit. Z toho chlapa šílí celá společenská smetánka, i když s ním nespí. Co těm bohatým newyorským paničkám poskytuje tak zvláštního, co při svém milionářském životním stylu a se svými mocnými manžilkami postrádají? To je ta zásadní otázka. A pokud na to přijdeš, bude to sakra dobrá reportáž.“ Zavře myčku a políbí mě na tvář. „Jen o tom popřemýšlej, ano? Uvidíme se večer.“

Když odejde, přemítám o jejích slovech. Přiznávám, že mě její nápad zaujal. Potřebuju jen jeden solidní příběh, který mě vytáhne ze stavu otupělosti, v němž se momentálně nacházím. Jednu velkou šanci, která mému paličatému šéfovi ukáže, že můžu nabídnout víc než bezmyšlenkovité bláboly. Pohledný podfukář, který oškube paničky o jejich příspěvek na botox, by mohl zabrat.

Se znovu nabytou energií popadnu svůj notebook a do Googlu zadám Pan Romantik. Kromě několika milionů odkazů na knihy a webové stránky se slovem romantika v názvu neexistuje nic, co by se vzdáleně blížilo tomu, co popisovala Joanna. Prohledávám stránku za stránkou, hledám i sebemenší vodítko pro to, že někdo takový opravdu existuje, ale ani po hodině nemám nic. Zavírám notebook a mnu si oči; nenávidím se za to, že jsem ztrácela čas drby notorické lhářky Joanny. Bože, myslím, že jsem se nakazila beznadějnou důvěřivostí své sestry.

Jak ponižující.

Frustrovaně sbalím počítač do pouzdra, popadnu kabelku a zamířím ke stanici metra. Vypadá to, že mě přece jen čeká celý další týden, kdy budu vytvářet úmorné a amorální internetové články.

Ach, jaká to radost.

DVA

A co říká čmuchal?

Mlátím čelem o stůl a tiše úpím, když vtom se nad horní částí mé kóje objeví rozčežená hlava s kaštanovými vlasy. Následují tmavohnědé oči a vynoří se i zbytek tváře mého kamaráda Tobyho. „Tateová, co to ksakru provádíš?“

„Trestám sama sebe.“

„Proč?“

„Protože za tu příšernou dávku žvástů, kterou jsem právě odeslala, se prostě musím potrestat.“

Toby si povzdechne a jde ke mně přes tu ubohou napodobeninu kanceláře. Jako obvykle vypadá, jako když Gulliver přijíždí do Liliputánie. Když jsem začala pracovat v *Pulsu*, Toby se stal jedním z mých prvních přátel; částečně proto, že sdílíme stejný pošahaný smysl pro humor, a taky proto, že naše kóje sousedí. Je jedním z mála důvodů, proč jsem z téhle práce ještě nezešílela. Hrdě se prohlašuje za nerda a píše články o technologiích. Nejlíp na něj sedí popis profesionálního hráče fotbalu, který omylem zabloudil do obchodu se svetry a vyšel z něj jako Shaggy ze *Scooby Doo*, ovšem za předpokladu, že by Shaggy měřil dva metry a byl na steroidech.

Teď si za mě stoupne a svýma obřima rukama mi zvedne hlavu ze stolu.

„Dobře, to stačí.“

„Ty to nechápeš.“

Přisedne si na druhou židli. „Ale chápu. Vložila jsi největší svinstvo ukryté ve tvé hlavě na nevinný internet. Co dál? Nemůže být zas tak zle.“

„Může. A je.“

„Svěř se.“

Posadím se a lhostejně klikám myší, dokud se na obrazovce neotevřou tři poslední příspěvky. Toby se nakloní dopředu a prohlíží si je. První titulek zní: ŠOKUJÍCÍ FOTKY, KTERÉ PŘED VÁMI VLÁDA TAJÍ!

Pohlédne na mě. „Nech mě hádat. Falešná pitva mimozemšťana?“

„Ano.“

„To je chabý. A starý.“

„Ano.“

Klikne na další příspěvek. Je to video. LIDÉ, KTEŘÍ NESNÁŠEJÍ PÁLIVÉ JÍDLO, OCHUTNÁVAJÍ PÁLIVÉ JÍDLO! PODÍVEJTE SE NA BLÁZNIVÉ VÝSLEDKY!

Přimhouří oči. „Tos natáčela ty?“

„Ano.“

„Řekni mi, že to nejsou ti tři suchaři z účtárny, kteří jsou ochotní udělat cokoliv, když je o to požádá pěkná holka.“

„Dobře, budu tvrdit, že nejsou.“

„Něméně jsou, že jo?“

„Jo.“

Povzdychne si a vrátí se k obrazovce, ze které přímo křičí třetí článek TOHLE JSOU NEJHORŠÍ SÉRIOVÍ VRAZI VŠECH DOB! UDĚLEJTE SI NÁŠ TEST A ZJISTĚTE, KTERÝM JSTE VY!

Když položím hlavu zpátky na stůl, nesnaží se mi v tom zabránit.

„Už chápeš?“

„Jo. Není to tvoje nejlepší práce. Tím chci říct, jako by ses ani nepokoušela mrhat produktivitou nevinných lidí tím, že je přiměješ na to svinstvo klikat.“

„Nejde mi to od srdce.“

„To ani nemusí. Dávej do toho jenom tu hamižnou, sobeckou část sebe samé, která chce peníze na jídlo a nájem.“

Posadím se a odhrnu si vlasy z obličeje. „To se ti snadno řekne. Píšeš o technických záležitostech a videohrách – o věcech, které miluješ.“

„Jo, ale než mě Derek přesunul k IT tématům, odpracoval jsem si svůj spravedlivý díl psaní keců.“

„Tobíku, byla jsem redaktorkou ve *Washington Square News*. Vyhrála jsem ocenění Hearst Award, proboha.“

„Já vím. A aspirovala jsi na další dvě ocenění, když jsi byla na stáži v *New York Times*. Ale nic z toho v téhle době nic neznamená. Smutnou pravdou je, že v New Yorku prakticky na každém kroku narazíš na nezaměstnaného novináře a spousta z nich má stejnou kvalifikaci. Musíš si uvědomit, že tvůj novinářský titul je k ničemu stejně jako sklápěcí sedadlo ve vrtulníku. Trh práce je teď jako válečná zóna, tady je ale aspoň nadprůměrný plat.“

„Tak co navrhuješ? Že budu dál dělat práci, kterou nenávidím? Nebo dám výpověď, začnu si hledat práci snů a budu riskovat, že skončím na podpoře nebo na ulici?“

„Nevím, Tateová. Potřebuješ něco, čím bys přiměla Dereka otevřít oči a všimnout si tě. Pracuješ teď na nějakém tématu, které bys mu mohla ukázat?“

„Vlastně jo.“ Posadím se a popadnu notebook. „Po celém New Yorku se objevují falešné parkovací lístky. Pokuty vypadají skutečné, ale uvedený bankovní účet nepatří městu. Nějaký podvodník si pěkně mastí kapsy.“

Toby přikývne. „To nezní špatně, ale do aféry Watergate to má daleko. Co tam máš dál?“

„Uh...“ Studuju svůj seznam. „Je tu anarchistický poliční umělec, který sprejem maluje obří penisy do výmolů,

čímž nutí město, aby ty díry zasypalo a nedošlo tak k pohoršení kolemjdoucích.“

Toby se zachechtá. „Jeho styl se mi líbí, ale i tak to těžko vydá na pořádné téma.“

„Dobře.“ Prohledávám prořídlý seznam nápadů na příběhy. Už teď vím, že je to ztráta času. Kdyby existovalo něco dostatečně pikantního na to, aby to na Dereka zapůsobilo, ihned bych se mu vnutila do kanceláře a navrhla mu to. Tohle všechno stojí za zlámanou grešli. A já potřebuju něco, co by mělo cenu zlata.

Položím notebook a podívám se na Tobyho. „Nic tu nemám.“

Blahosklonně mě poklepe po rameni. „No, to je tvůj problém, Tateová. Potřebuješ *něco*, aby ses dostala *někam*.“

Chci ho poslat do háje, když vtom můj mobil začne hrát *Bootylicious*. Toby se okamžitě napřímí. Ví, že mám tenhle vyváněcí tón přiřazený k Ashe, na niž má zálusk od té doby, co se poprvé setkali. Kdykoli je moje sestra poblíž, Toby se chová jako obří labrador, který zaslechl, že je čas na procházku.

Podívám se omluvně na Tobyho, a když do telefonu prohodím: „Čau, Ash. Co se děje?“, zamíří zpět do své vlastní kóje.

„Je skutečný.“

„Kdo?“

„*Pan Romantik*. Joanna o něm dneska ráno mluvila se svojí sestřenicí a ta byla zděšená, že ji Joanna odposlouchává. Řekla, že všechno, co se týká pánského doprovodu, je super tajné. Dá se k němu dostat jedině na doporučení stávající klientky. Je to jako nějaký systém na půjčování přitažlivého fešáka.“

„Dobře, to je zajímavé. Je Joannina sestřenice jeho klientkou?“

„Ne. Ale zná někoho, kdo je. Podrž se.“ Odmlčí se, aby to vyznělo dramatictější. „Jde o Marlu Masseyovou.“

Zatají se mi dech. „Jako o manželku *senátora* Masseyho? Bývalého televizního kazatele, který dává hospodyňku Betty za příklad dobré manželky? To jako vážně?“

„Smrtelně. Zdá se, že když je ten hodný senátor ve Washingtonu, jeho oddaná žena tráví čas se svým sexy kamarádem. Dokážeš si představit ty důsledky, kdyby pravda vyšla najevo?“

Na pažích mi naskočí husí kůže, když si uvědomím, jaký potenciál tenhle příběh může mít. Pokud bych se toho správně zhostila, mohlo by mi to zajistit kariéru, o které jsem vždycky snila. A celý *Pulse* by se mohl jít vycpat. Mohla bych si vybírat z nabídek špičkových mediálních společností.

„Takže co mám dělat?“ zeptám se. „Sprátelit se s paní Masseyovou, aby mě představila svému profesionálnímu příteli? To se zdá jako zcela nemožné.“

„Jo, pokud se najednou nestaneš zazobanou paničkou se zálibou v umění a studiu bible, do stejných kruhů nepronikneš. A ať už uděláš cokoli, buď opatrná. Vůbec se s tebou nebude bavit, když zjistí, že jsi reportérka.“

Asha má pravdu.

Musím na to jít chytře, nebo se moje jediná šance rozplyne v obláčku provoněném chanelem.

„Dobře, tak jak se ty ženy s tímhle společníkem spojí? Má někde inzerát? Nebo létá nad městem v balónu ve tvaru penisu a rozhazuje letáky?“

Asha ztiší hlas. „Podle Joanny to funguje tak, že vytipovaná nová klientka dostane od ženy, která ji doporučila, speciální dotazník. Ten vyplní, vloží do obálky spolu s tisícem dolarů v hotovosti a odešle na adresu jisté poštovní schránky ve Williamsburgu.“

Skoro spadnu ze židle. „*Tisíc* dolarů?! To si ten chlap účtuje za rande tolik?“

Toby se objeví v horní části kóje a zašeptá: „O čem to tu sakra mluvíš?“

Mávnu na něho, ať jde pryč, a pevněji uchopím telefon.

„Ne,“ říká Asha. „Samotné rande stojí *pět* tisíc. Tohle je pro něj jen poplatek za to, aby vůbec zvážil, jestli tě přijme za klientku.“

„Ježkovy zraky! Bez ohledu na to, jak je hezký, *žádný* chlap přece za takové peníze nestojí.“

„No, tyhle dámy si evidentně myslí, že *on* ano.“

Opřu se do židle a chytnu se stolu. „Máš adresu té jeho schránky?“

„Ano, pošlu ti ji esemeskou. Když však neseženeš ten dotazník, bude ti na nic. Joannina sestřenice ho nemá, a i kdyby ano, pochybuju, že by nám ho dala.“

„Měla by jeden Marla Masseyová?“

„Pravděpodobně jo. Ale jak bys ho od ní získala, aniž by ses jí zeptala?“

Podívám se na Tobyho, který se na mě pořád mračí a snaží se přijít na to, o čem to sakra mluvím. „Něco vymyslím. Díky za info, Ash.“

„Žádný problém. Je to i pro moje dobro. Bůh ví, že jestli ještě jednou uslyším, jak si stěžuješ na svou práci, uřížnu si uši.“

Usměju se. „Moje sestřička se o mě takhle stará. Mimochodem, Toby tě zdraví.“

„Hmm, dík. Čauuuuu!“

Když skončíme, Toby se zeptá: „Tak jak se má?“

„Obávám se, že pořád nemá zájem.“

Zavrtí hlavou. „Copak nechápe, o co úžasného přichází?“

„Evidentně ne, ale slibuju ti, že když mi s tím článkem pomůžeš, tak se u ní přimluví.“

„To jsem si myslel. Pověz mi o tom víc.“

Řeknu mu to a Toby ožije.

„Eden, tohle by mohla být bomba. Zvláště když se ukáže, že i další klientky jsou stejně prominentní jako Marla Masseyová.“

„Přesně tak.“

„Tak co ode mě potřebuješ?“

Prosebně se na něj usměju. „Potřebuju, aby ses naboural do e-mailového účtu Marly Masseyové a našel clientský dotazník.“

Tobyho tvář potemní. „To si ze mě děláš srandu.“

„Ani trochu.“

Pro Tobyho je toto citlivé téma. To, že ve svém volném čase pracuje na volné noze jako hacker, vím jedinečně proto, že se mi s tím svěřil jednou v noci, když jsme byli hodně opilí. Až doteď jsem si na to nevzpomněla, ale prostě... Zoufalá situace a tak.

„Je to žena kongresmana,“ říká Toby.

„Já vím, ale nevidím jinou možnost.“

„Pochybuju, že si osobní záležitosti pořádně nezabezpečila, prosím tě.“

„Říkáš, že to jako nezvládneš?“

Krátce se zasměje. „Nebud' směšná. Jen se chci ujistit, že víš, jaký jsem borec, než ten její systém rozkřápnu jak vajíčko.“

„Úžasné.“

Přikývne. „A taky radši svojí sestře řekni, jaký jsem divoch, nebo něco podobného, aby to stálo za to.“

„Jasnačka. Zrovna si připravuju zcela fiktivní popis tvé sexuální výkonnosti.“

„TATEOVÁ!“

Když slyším zařvat své jméno ze dveří kanceláře mého šéfa, ohlédnu se. Šéfredaktor *Pulsu* a proslulá osina v zadku Derek Fife by mohl být docela atraktivní chlap, kdyby nebyl příjemný jak žlutá zimnice. Zamračí se na mě a palcem

ukáže na dveře. „Do mojí kanceláře. Hned.“ Zamíří zpátky ke svému stolu a ani nečeká na mou odpověď.

„Jsem rád, že jsem tě poznal,“ hlesne Toby a vytratí se. Oba víme, že tenhle tón Derek používá, když chce někomu dát pořádně na prdel. Teď to vypadá, že ta prdel bude moje. Vstanu, zhluboka se nadechnu, vypnu prsa a pak nakráčím do jeho kanceláře. Jakmile se ocitnu před jeho stolem, utrousí: „Zavři dveře a posad se.“ Ani nevzhledne od svého tabletu.

Když zavru dveře a posadím se na židli naproti němu, Derek dál přejíždí prstem po něčem na obrazovce a mračí se.

„Tateová, víš, proč má *Pulse* tolik rubrik?“

„Protože chce zaujmout velké množství čtenářů?“

„Přesně tak. A proč si myslíš, že kromě normálních zpráv používáme každý den i clickbaity?“

„Protože doufáte, že čtenáře tímhle odpadem přilákáte a přimějete je, aby si přečetli i dobré věci?“

„Ne. Je to proto, že clickbaity generují zisk, který pomáhá zaplatit všechno ostatní včetně tvého platu.“ Podívá se na mě s přísným výrazem. „Myslíš si, že si momentálně tím, co píšeš, na svou výplatu vyděláš?“

Založím si ruce do klína. „Ehmm... No –“

Zvedne tablet, aby mi ukázal jeden z mých článků, které jsem napsala před pár dny. TATO ŽENA SE SEHNULA, ABY SEBRALA DROBÁK. NEUVĚŘÍTE, CO SE DĚLO DÁL!

Zvedne obočí.

Nervózně polknu. „Hmm... Takže se ti to nelíbilo?“

„Dál se nedělo vůbec *nic*. Zvedla drobák a pokračovala v cestě. To je celý příběh.“

„Jo, myslela jsem to ironicky.“

Prstem přejede po obrazovce a ukáže mi další. NEJVĚTŠÍ SBÍRKA OBŘÍCH PTÁKŮ, CO JSTE KDY VIDĚLI!

Přikyvuji. „Ano, ale vidíš –“

„Co to bylo za obrázky, Tateová?“

„Byly to obrázky kohoutů,“ povzdechne rezignovaně.

„A dokonce to ani nebyli obří kohouti. Běžní kohouti průměrné velikosti. Diskuse pod článkem je plná nenávistných anonymních komentářů.“

Nakloní se dopředu a ztiší hlas. „Jak vidíš, *všemocný internet* považuje každé kliknutí za vzácné, a když lidem ukradneš cenné tři vteřiny, které hodlali využít na to, aby se ‚pomodlili‘ za nemocné děti tím, že jim na Facebooku olajkují příspěvky, nebo aby podepsali nějakou bezvýznamnou petici, a místo toho byli donuceni se podívat na fotky nepornografických opeřenců, nemilosrdně pak dávají na jevo svůj vztek.“

„Vím.“

Hodí tablet na stůl. „A i přesto dál zveřejňuješ věci, které by mohl vyplodit můj desetiletý synovec, kdyby nahodile třískal hlavou o klávesnici.“

„Dereku, to je jenom proto, že –“

„Děláš svou práci příšerně?“

„Nemůžu popřít, že možná nemám talent na tenhle typ příspěvků –“

„Mírně řečeno.“

„Ale pokud mi dáš šanci napsat něco, co má smysl, slibuju, že nebudeš zklamaný. Dovol mi, abych ti to dokázala.“

Opře se zpět do opěradla židle a založí ruce. „Znáš pravidla, Tateová. Nedostaneš se k ničemu lepšímu –“

„Dokud si to místo tvrdě nevybojuju. Jo, já vím. Ale mám něco, co by fakt mohlo stát za to.“

Přimhouří oči. „O co jde?“

„V New Yorku funguje společník pro dámy, kterému se říká Pan Romantik.“

„Ježíšikriste.“ Promne si oči. „Pan Romantik? Vážně?“

„Počkej. Vyslechni mě.“

„Máš deset sekund na to, abys mě přesvědčila.“

Přisednu si blíž a ožiju. „Jeho klientky patří mezi newyorskou smetánku. Zatím vím minimálně o jedné ženě kongresmana, která za jeho služby platí, a nepochybuju o tom, že když popátrám o něco víc, tak přijdu na celý zástup zámožných paniček, co jsou na jeho seznamu. Možná to budou celebrity. Herečky, rockové hvězdy...“

Derek se na mě pár vteřin upřeně dívá, potichu a bez jediného mrknutí. „On ty ženské šuká za peníze?“

„Ne. Jen s nimi randí.“

„Co to sakra znamená?“

„Nejsem si jistá, ale i kdyby v tom nebyl sex, přemýšlej, co by to znamenalo. Za *pět tisíc dolarů*, co si účtuje za rande, tenhle chlap romanticky oblbuje znuděné ženské a tahá z nich *obrovské* množství peněz. Ten skandál by byl ohromný.“

Nakloní se dopředu. „Máš to ze spolehlivého zdroje?“

„Zatím jen zprostředkovaně, ale právě jsem se dostala k informacím, které by mohly být zlatý důl. A protože jsme na to kápli včas, mohli bychom pro *Pulse* získat exkluzivní reportáž.“

Derek zpozorní. Zaklesne prsty do sebe. „Exkluzivní, to je dobrý. Naši inzerenti mají exkluzivní reportáže rádi.“

Položím ruce na stůl. „Tak mi dovol, abych se do toho pustila. Pokud to nevyjde, slibuju, že se budu celou myslí, srdcem, tělem i duší věnovat vytváření nejneodolatelnějších clickbaitů, jaké kdy existovaly. Najdu nezapomenutelné portréty těch největších kohoutů na světě. Ale jestli tenhle článek napíšu –“

„A jsme u toho.“

„Chci dělat na pořádných věcech. A zvýšit plat.“

Derek se zachechtá, pobaveně to ale nezní. Spíš tím stylem *Vyhonilas mě proti mé vůli a já tě teď za to nesnáším*.

„Máš sakra koule, Tateová,“ řekne. „Zavolám tě sem, abych tě vyrázil, a ty teď po mně vážně chceš, abych uvažoval o tvém *povýšení*?“

Věnuju mu svůj nejodhodlanější výraz. „Jsem reportérka, Dereku, a to zatraceně dobrá. Nech mě dělat mou práci. Aspoň mi dej šanci, abych ti ukázala, co umím. Nezklamuj tě.“

Několik vteřin o tom přemýšlí a mezitím si poklepává ukazováčkem na rty. Pak řekne: „Dobře. Jeden pokus. Jdi po té stopě jak ohař a zjisti, kam povede. Průběžně mě informuj.“

„Provedu.“ V duchu si poblahopřeju. „Jo a ještě jedna věc – potřebuju tisíc dolarů v hotovosti.“

Znovu zvedne tablet. „A já potřebuju ptáka, co se sám vyhoní. To asi budeme muset oba oželet.“

„Potřebuju peníze na to, abych si s tím chlapem mohla domluvit schůzku,“ vysvětlím. „Když mu řeknu, že jsem reportérka, nebude se se mnou vůbec bavit. Musím se představit jako klientka. *Bohatá* klientka. Jestli mě pak vezme, budu potřebovat další čtyři tisíce dolarů, abych si mohla koupit rande s ním.“

Na Derekově tváři je vidět zmatek. „Do prdele?! Co to sakra za pět tisíc s těmi ženskými dělá?“

„To chci právě zjistit.“

Neochotně se obrátí ke svému počítači a natuká e-mail. „Řekni mi, že tohle není nějaký tvůj trik, jak si za peníze naší firmy užít.“

Obrátím oči v sloup. „Dereku, prosím tě. Jako bych měla zapotřebí platit chlapovi, aby se mnou šel.“

Zamračí se a odešle e-mail. „Jdi za Emily na finanční. Bude mít připravenou hotovost. A radši se postarej o to, aby se ty peníze mnohonásobně vrátily.“

„Postarám.“

„Dobře. Teď kurva vypadni z mé kanceláře.“ Nasadí si bezdrátová sluchátka a pustí na plné pecky něco, co se podobá metalovému řevu nějakých vyhulenců.

„Jseš fakt ubožák,“ zamumlám si tiše.

Ostře se na mě podívá a sluchátka si opět vyndá z uší. „Cože?“

Věnuju mu svůj nejsladší úsměv. „Říkám, že ten článek bude zaručená bomba.“ Otočím se, odcházím a jsem vděčná za to, že se mi podařilo oddálit vlastní popravu.

Když se vrátím ke svému stolu, sedí Toby v mé židli, hrbí se nad mým počítačem a zuřivě píše. Chystám se ho zeptat, jak pokročil, ale odbude mě: „Neptej se. Na domovské adrese Masseyové není žádná vysledovatelná IP, což znamená, že buď nemají internet – což je nepravděpodobné – nebo jsou mimo síť. Ale neboj se. Zařídím vzdálený přístup k jejímu telefonu, a jakmile se dostanu do její e-mailové schránky, budu moct... Ha.“

„Ha?“

„Ha.“

Nakloním se mu přes rameno, abych viděla, na co se dívá, ale na obrazovce je jen velká hromada kódů. „Prosím tě, přelož mi to tvoje ‚ha‘, Tobíku. Je to dobrá, nebo špatná zpráva?“

„Obě. Používá e-mailový účet, který s tím jejím veřejným nemá nic společného. Možná takhle něco skrývá před svým manželem.“ Zasměje se a ohlédne se přes rameno.

„Má heslo *Dobramanzelka69*. To je cynický.“ Vráti se k tukaní na klávesnici. „Tak dobře, pojdte k tatínkovi, vy tajněnůstkářské a nestoudné e-maily.“

Několik dalších minut něco provádí a pak se na obrazovce objeví modrá lišta značící, že proces byl ukončen. Postaví se a ukáže mi, že židle je moje. „Hotovo. Počkej, až se to stáhne, a pak budeš mít duplikát celého jejího e-mailového účtu. Pokud nějaký dotazník existuje, myslím, že bude právě tady.“

Obejmu ho kolem ramen. „Díky, Tobíku. Fakt jsi poklad mýho života.“

Pokrčí rameny a začervená se. „To říkají všechny. Jen si pamatuj, že až ti federálové zaklepou na dveře, je tohle všechno tvoje práce a mě vůbec neznáš. Můžu se teď vrátit ke své vlastní práci?“

„Jestli musíš, tak jo, ale pak tě vezmu na oběd, abych ti poděkovala.“

„Platí.“

Když odejde, posadím se a okusuju si kůžičku kolem nehtu na ukazováčku. Mezitím se proces na počítači dokončuje. Když je hotovo, pohodlně se usadím a na obrazovce se otevře e-mailový účet Marly Masseyové. „Tak jo, paní Masseyová. Schválně, co tu najdeme.“ Uvědomuju si, že provádím něco velmi nezákonného, o morálce nemluvě, ale tento příběh je mou vstupenkou do lepšího života, takže neváhám a vrhnu se na hledání jen těch e-mailů, které souvisejí s jejím přítelem. Pokud má Marla jiná temná tajemství, není to moje věc.

Do vyhledávače napíšu *Pan Romantik*. Jak se dalo čekat, nic to nenajde. Podle drbů o tom chlapovi žijícím ve stínu jsem vážně nic snadného nečekala. Holka však nesmí ztráct naději. Dále zkouším psát slova jako *gigolo*, *prostitut* a *pánský doprovod*. Ukáže se několik reklamních e-mailů s nabídkou romantických knih, ale to je všechno. Vlastně většina doručené pošty se týká hlavně faktur za on-line nákupy a předplatného. Možná si Marla pořídila tenhle mailový účet, aby zatajila, že je shopholička. Nebyla by první ani poslední.

Po několika minutách procházení doručené pošty si začínám myslet, že se Tobby ohledně tajného dopisování mýlil. Pak mě však zaujme předmět: *Děkuji za doporučení plnokrevníka*. Kliknu na e-mail a studuju obsah.

*Drahá M,
mockerát Ti děkuji za doporučení toho velkolepého plnokrevníka ze stáje Petera Richarda. Nádherné stvoření! Už je to dlouho, co jsem měla to potěšení trávit čas s tak úžasným zvířetem. Jsem Ti velmi vděčná, má přítelkyně. Cítím se o deset let mladší.*

C x

Je to od někoho, kdo se jmenuje CJ872.

Čtu to znovu. Stáje Petera Richarda... P. R. Mohl by tohle být náš nepolapitelný Pan Romantik? Je to jen nepatrné vodítko, ale myslím, že není náhodou, že ta chvála může sedět stejně na koně jako na muže. Možná ty dámy mluví v kódech, aby chránily jeho anonymitu.

Chystám se zapátrat důkladněji, když vtom můj telefon začne vyhrávat „*Only the Good Die Young*“ od Billyho Joela. Příkrčím se, když na displeji vidím *TVOJE MILUJÍCÍ BABIČKA!!!* Nikdy jsem jí neměla dovolit, aby mi do telefonu uložila své číslo a vlastní vyzváněcí tón.

Na hovor s babi neboli Nannabeth, jak si nechává říkat, nemám náladu. Bezpochyby chce vyzvídat, co dělá můj milostný život, a když ji neujistím, že se vídám s úžasným mužem, který se *vážně* chce usadit, spustí o tom, jak bych si někoho takového mimořádného měla co nejdřív najít, protože: „Příznejme si to, muffinko, mladší už nebudeš.“

Povzdychnu si a hovor odmítnu. Cítím se kvůli tomu provinile, protože Nannabeth miluju nade vše, ale čelit jejímu neustálému nátlaku ohledně vztahů je vyčerpávající a právě teď na to nemám energii. Abych trošku ulevila pocitu viny, písnu jí zprávu.

<Ahojky Nan! Promiň, teď nemůžu mluvit. Hromada práce. Ale určitě se uvidíme v sobotu, ano? Mám Tě moc ráda!>

O pár vteřin později dostávám odpověď.

<Setri se pls!!!! MT!!!!>

Zasměju se. Všechny znaky, co ušetří tím, že vypouští diakritiku a zkracuje slova, vynahrazuje svou láskou k nadměrnému používání vykřičníků.

Povinnosti učiněno zadost, vypnu telefon a vracím se k e-mailům. Když už teď vím, co hledám, napíšu do vyhledávače *plnokrevník*. Ukáže se několik dalších e-mailů. Všechny se týkají hřebce z chovu Petera Richarda a slova používaná v těchto e-mailech jen utvrzují mé podezření, že hřebcem je ve skutečnosti Pan Romantik. Po několika minutách najdu u jednoho z e-mailů přílohu. Když ji otevřu, unikne mi vítězný výkřik, protože vidím, že se jedná o ten kýžený dotazník.

Vynoří se Tobyho hlava. „Úspěch? Nebo jsi jenom dostala škytavku?“

„Úspěch,“ řeknu s úsměvem. „Našla jsem ten dotazník.“

„Sakra, to je něco! Tak teď jedeme z kopce.“

Zadám tisk, a jak stránka za stránkou padá do zásobníku na dokumenty, připadám si jako Sherlock Holmes, když zavětrí nový zajímavý případ. Rozhodně cítím v kostech, že se rozjíždí nová hra.

TŘI

Soukromé očko

Mžourám přes hledáček svého foťáku a zaostřím na muže, který vešel do pobočky Pack N' Ship. Oknem, u kterého sedím, vidím skvěle dovnitř a zatají se mi dech, když čekám, jestli si dotyčný vyzvedne poštu ze schránky číslo 621.

Ne, nevyzvedne.

Sakra.

Během posledních čtyř dnů jsem zaregistrovala přes padesát lidí, kteří do budovy vešli, ale nikoho, kdo by šel vybrat poštu ze schránky Pana Romantika. Je obrovská výhoda, že hned vedle je kavárna, odkud můžu okolí relativně pohodlně sledovat, ale přesto... Čekala jsem, že za tu dobu už se něco naskytne, ne-li přímo ten chlap. Bůh ví, že jsem strávila hodně času vyplňováním dotazníku, který měl neuvěřitelných dvanáct stránek. Vypadá to, že náš snaživý pánský doprovod chce o svých klientkách vědět naprosto všechno – od přátel ze střední školy a univerzity až po oblíbené filmy, hudbu a knihy. Součástí byl dokonce test osobnosti. Je nad moje chápání, k čemu mu proboha všechny tyhle informace budou. Jistěže jako přítel snů potřebuje vědět, co od něj ženy očekávají. Přesto se však vůbec neptal na moje romantické představy. O čem tohle všechno je? Vybírá si představy jenom podle toho, jaké má doma převleky?

Přestože jsem použila falešné jméno, všechny další otázky jsem zodpověděla pravdivě. Počítám s tím, že když mě

pozve na „rande“, spíš si zapamatuju pravdu než lži a moc nerada bych ztratila jeho důvěru, kdybych uvedla nepřesná fakta. Jistěže jsem musela předstírat, že jsem mnohem lépe finančně zajištěná, než tomu ve skutečnosti je. Nemůžu mu prozradit, že jsem vyrostla v chudobě a moje máma měla dvě práce. To by neladilo s mým obrazem dámy z vyšší společnosti.

Pozoruju další neznámou osobu, která si jde pro balíček, když vtom na mě padne stín. Vzhlednu a spatřím číšníka.

„Zdravím. Perfektní načasování. Mohla bych dostat další espresso?“ To bude dneska už moje sedmé, možná budu trochu nabuzená.

„Jistě,“ odpoví a předá mi tlustou obálku. „A nějaký chlapík mi řekl, ať vám dám tohle.“

Zmateně převezmu obálku a podívám se dovnitř. Je tam mých tisíc dolarů v hotovosti a na počítači napsaný vzkaz na tuhém papíru:

*Vážená paní Whiteová,
děkuji za Vaši poptávku, ale obávám se, že v tuto chvíli Vás
nemohu jako klientku přijmout.*

Přijměte prosím mou upřímnou omluvu.

Srdečně zdraví

P. R.

Rozhlédnu se po kavárně a pak se obrátím na číšníka. „Kdo vám to dal?“

Pokrčí rameny. „Nějaký chlap. Vysoký. S tmavými brýlemi.“

„Kam šel?“

Ukáže na ulici. „Tamtím směrem. Ale už ho nedohoníte. Dal mi dvacku za to, abych počkal patnáct minut, než vám to předám. Už je dávno pryč.“

Opřu se a povzdechnu si.

Sakra! Tak tímhle můj mistrovský plán skončí.

Jak k čertu věděl, že tu budu? Ale hlavně – co mám teď zatraceně dělat?

„Ještě pořád chcete to kafe?“ zeptá se číšník.

„Ne, přineste mi účet, prosím vás.“

„Jak si přejete.“

Když odejde, promnu si oči. Musí existovat ještě jiný způsob, jak to provést. Jenom ho musím vymyslet.

Zavolám Tobymu a řeknu mu, jak jsem dopadla.

„A do hajzlu,“ pronese. „To fakt naštv.“

„Přesně tak.“

„Co dál?“

„Můžeš zjistit, na koho je přihlášená ta schránka? Možná ho tak budu moct vypátrat.“

Povzdychne si. „Další přestupek? Můj bože, holka, máš na mě špatný vliv.“ V pozadí slyším rychlé tukaní do klávesnice.

„Ale pracuješ na tom?“

„No jo. Zpestří mi to můj jinak nudnej den. Je svým způsobem vzrušující, když si můžu protáhnout svoje hacker-ský svaly.“

„Potrvá to dlouho?“

„Možná. Některé tyhle soukromé společnosti bývají líp zabezpečené, než je zvykem. Až to budu mít, tak ti zavolám.“

„Perfektní. Díky, Tobíku.“

Zavěším a ještě jednou si přečtu vzkaz. Podepsal se jako P. R. To jako vážně? Sám sobě říká Pan Romantik? Jak laciné. Napíšu si pár poznámek a čekám, až mi Toby zavolá.

Proč je P. R. tak paranoidní? Chce jen chránit své klientky? Nebo sebe?

Proč mě odmítl? A jak věděl, že tu sedím a číhám na něj? Myslí, že mě sleduje – ale jak?

Na mobilu mi pípne zpráva od Tobyho:

<Bude to trvat tak hodinu. Víceúrovňová ochrana. Chvíli si odpočiň a já něco vykouzím.>

Číšník mi dá účet, já hodím na stůl peníze, pak si uklidím do tašky notebook a podívám se na hodinky. Jsou teprve tři. Když už mám čekat, tak si aspoň mezitím skočím do fitka.

Vezmu si věci a jdu na metro.

Musím ten kofein nějak odbourat, nebo začnu mlátit hlavou o zeď.

Do uší mi ze sluchátek hrají Led Zeppelin a moje nohy se snaží rozdupat gumu běžeckého pásu. Když mi do očí teče pot a hoří mi plíce, je to ta fáze fyzického výkonu, kterou miluju nejvíc. Adrenalin mi stoupl na maximální hladinu a díky tomu se cítím víc než dobře.

Joou, pojďte ke mně, moje sladký endorfinky!

Takhle brzy odpoledne je fitko skoro prázdné. Ještě není zaplavené kráskami posedlými svým zjevem nebo pozéry chlubícími se svou muskulaturou, kteří sem spěchají po práci. A přesně takhle to mám ráda. Ráda se potím na běžeckém pásu a simulátoru schodů, ale nesnáším čekání na přístroje a obzvláště nerada se seznamuju s lidmi ve sportovních oblečcích z lycry.

Celkově prostě neuznávám fitko jako místo na seznamování. Když už jsem tady, chci se cítit volná jako pták a ukázat se ve své nejhorší podobě. Když se pak osprchuju a nalíčím, můžu zase naopak předstírat, že vynikne mé nejlepší já. Mou představou dobře stráveného volného času není dělat na někoho dojem, když vypadám jak motýl těsně po vylihnutí. A zatímco si tohle sama pro sebe říkám, skenuju,

jestli nezahlednu nějaký výstavní kousek. V téhle části fitka je vlastně jen jedna další osoba – tmavovlasý krasavec, který běží o dva pásy dál. Má přímo božské paže. Pevné a vyrýsované. Lehce opálená pleť. Svalnatá hrud' a nohy. A na tom, jak mu do čela padá pramen tmavých vlasů, když běží, je něco děsně sexy.

Když trochu zpomalím, pokradmu se na něj podívám. Pohybuje se elegantně a zároveň neuvěřitelně mužně – a tahle kombinace je fascinující. Mohla bych ho pozorovat celý den.

Zrovna když na to myslím, letmo vzhlédne a mého pohledu si všimne. Okamžitě se zadívám jinam. Právě teď mě vidět neměl. Ne když se potím z každého póru a páchnu jako hnůj.

Mobil, který mám připevněný na ruce, začne zvonit. Vezmu to a pokračuju v běhu.

„Tobíku! Čau.“ *Ano, já vím, když člověk mluví a přitom běží, může to působit všelijak.* „Cos našel?“

Chvíli je ticho a pak se Toby ozve: „Hele, nevolám nevhod?“

„V pohodě. Právě jsem v posilovně. Proč se ptáš?“

„Fajn, jen že jsem zaslechl funění a vzdychání a myslel jsem si, že... No nic, to je jedno. Takže poštovní schránka je zaregistrovaná na Reggieho Bakera z Greenpointu, z Brooklynu. Napíšu ti jeho adresu.“

„Mohl by tenhle Reggie být náš člověk?“

„Zcela jistě. Pokud je Pan Romantik šedesátiletý učitel v důchodu.“

Zavrtím hlavou. „No, to nezní moc pravděpodobně. Má Reggie rodinu? Nějaké syny něco přes dvacet?“

V pozadí slyším tukání na klávesnici. „Ne. Reggie a jeho žena mají dvě dcery, Priscillu a Daisy, obě třicátnice.“

Snížím si na pásu rychlost a zpomalím z běhu na rychlou chůzi. „No tak to se nemám od čeho odpíchnout, kamaráde.“

„Vím. Promiň. Bylo by to fajn, kdyby nás ta schránka dovedla přímo k našemu hochovi.“

„Ale samozřejmě nedovedla. To by bylo moc snadné. Stejně ale díky, Tobíku.“

„Není zač. Každopádně ti aspoň napíšu tu adresu. Dej mi vědět, kdybys ještě něco potřebovala.“

Zavěším a vytáhnu telefon z pouzdra na ruce. Tenhle případ se nikam neposouvá, takže jestli nechci ztratit svoje jediné vodítko, musím to tu zabalit a zamířit na návštěvu k panu Reginaldu Bakerovi. Když si s ním promluví, možná to přinese nějaký výsledek.

Vypnu běžící pás a otočím se, abych seskočila, ale kvůli nějaké vyšší síle v lidských nohou, která mě po tak dlouhém běhu na místě ovládá, mě pohyb vymrští z pásu a já se nejsem schopna udržet ve vzpřímené poloze. S tím nejvíc holčičím zapištěním, které ze mě kdy vyšlo, padám a mobil mi vyletí z ruky. Když už se smiřuju s tím, že se obličejem rozplácnu o betonovou podlahu, ucítím kolem sebe silné paže. A ty mě vzápětí přitáhnou k horkému pevnému tělu.

„Pomalů, vy tam. Jste v pořádku?“ Hřejivý mužský hlas. Silný irský přízvuk. Tiskne se ke mně hebká pokožka a velké ruce mi přitom pomůžou zpátky na nohy.

Vzhlednu ke svému zachránci a spatřím obličej svého sexy tmavovlasého souseda z vedlejšího běžícího pásu, jak se na mě účastně kouká. Jasně že jo. Jako by nestačilo, že viděl, jak neohrabaně padám, teď je navíc odsouzen k tomu, aby čichal můj odér ze cvičení a pot, kterým jsem přilepená na jeho krásné svalnaté tělo.

„Sakra, promiňte,“ řeknu. Je mi trapně a vymaním se z jeho paží. „Díky za záchranu.“

Čekám, že si ruce otře do trenýrek, protože jsem, upřímně řečeno, poněkud kluzká. Neudělá to.